

Słonim, m. pow. gub. grodzieńskiej, po obu brzegach Szczary, przy ujściu do niej Issy i przy kolei Baranowicze-Białystok w

odległości 166 wiorst od Grodna. Początek miasta ginie w pomroce odległych wieków. Około r. 1290, Montwint, najstarszy syn Gedymina, otrzymawszy od ojca dzielnicę w Karczewie i Słoniem, w nim założył stolicę swego księstwa. Około r. 1500 Słonim został miastem powiat. województwa nowogródzkiego. Najbardziej się podniosło miasto w drugiej połowie XVIII wieku, kiedy Michał Ogiński, hetman w. lit., otrzymawszy starostwo słonimskie, osiadł tu z licznym dworem. Po ostatnim rozbiorze Rzplitej, Słonim w 1795 r. pozostał miastem głównem gub. słonimskiej, utworzonej w części województw: nowogródzk., trockiego i brzeskiego i składającej się z powiatów: słonimskiego, nowogródzkiego, lidzkiego, grodzieńskiego, wołkowyskiego. W r. 1802 Słonim wchodzi w skład gub. grodzieńskiej. Kościół parafjalny murowany pod wezwaniem Św. Andrzeja stanął w r. 1775 kosztem i staraniem ks. ks. Ancuty i biskupa Giedroycia.

Prócz parafjalnego jest w Słominie kościół pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia N.M.P. przyb. klasz. Bernardynek, założony w r. 1645 przez Aleksandra Judyckiego. Ludność w r. 1907 wynosiła 20.384 osób płci obojej.

Rozwój miasta w ciągu ostatniego dziesięciolecia jest wyjątkowo znaczny, a nawet i wygląd zewnętrzny stał się okazalszym. Są tu następujące zakłady szkolne i instytucje społeczne: prywatna szkoła realna, prywatne progimnazjum żeńskie, Tow. Dobroczynności i T-stwo pom. ubog. żydom.